

BIBELSK

TRO

4

/2014

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

23. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Opprør mot Guds skaperordning
- De åpne vinduer
 - Læren om arvesynd

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, lærer Reidulf Tværåli, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Opprør mot Guds skaperordning

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

De åpne vinduer

Andakt. Av Hans Erik Nissen 6

Å, hvor herlig at synden er sonet

Sang. Av Gustav Abrahamson 7

Bønn og avmaktfølelse

Bibelsk sjelesorg. Av Thomas Wind 8

Når Herren styrker

Trossannhet. Av Kristoffer Fjelde 10

Læren om arvesynd

Bibelforum. Av Odd Sverre Hove 10

Kristendommen må ikke relativiseres

Bokklipp. Av Carl Axel Skovgaard-Petersen 17

Profeten Jonas

Bibelforum. Av Odd Eivind Stensland 18

Svein Brattgjerd til minne

Minneord. Av Olav Hermod Kydland 23

Svært bra om skapelse og evolusjon

Bokmelding. Av Eivind Gjerde 24

Et annet evangelium!

Kommentar. Av Olav Hermod Kydland 25

Oppsluke døden

Bokklipp. Av Martin Luther 29

*Et evig liv jeg nå eier,
tenk, Jesus taler for Gud min sak!
Jeg glemmer alt det som ligger bak
i kraft av korsdødens seier.
Min frelse bygges på Golgatas verk,
og troen, om den er svak eller sterk,
og følelser er forsvunnet,
på Jesus troen er grunnet.*

(Asbjørn Arntsen. Nr 262 v. 4 i den nye Sangboken.)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i oktober.

Opprør mot Guds skaperordning

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Mennesket er den ypperste skapning på jorda. Det er skapt i Guds bilde, skapt til mann og til kvinne. Kjønnspolariteten er en viktig del av Guds skaperplan. Det første ekteskapet på jord ble inngått i paradiset. Guds ord sier: *"Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød"* (1 M 2,24). I det seksuelle samliv blir mann og hustru "ett kjød".

Luther sier i forbindelse med det 6. bud at Gud priser og ærer ektestanden og fortsetter: "Derfor vil han også at vi skal ære ekteskapet og at vi skal holde det oppe og leve i det som en guddommelig, salig stand. Dette er jo den første stand han har innstiftet, og derfor har han også skapt mann og kvinne forskjellige – som enhver kan se – ikke til utukt, men for at de skulle holde seg til hverandre, være fruktbare, få barn og oppdra dem til Guds ære." (Luthers store katekisme).

Ifølge Guds ord er ekteskapet en skaperordning som gjelder så lenge denne tidshusholding varer. Men etter oppstandelsen fra de døde tas det ikke til ekte, heller ikke blir det gitt til ekte, sier Jesus (Luk 20,35). *"For de kan heller ikke dø mer, for de er lik englene. De er Guds barn, siden de er oppstandelsens barn"* (Luk 20,36).

Ifølge Guds ord er ekteskapet og familien den viktigste sosiale enhet i samfunnet. Øivind Andersen sier om dette: «Derfor har sjelefienden like fra først av prøvd å ødelegge ekteskapet. Sanne ekteskap og kristne hjem hvor det lever rett etter Guds ord, er farlige for djevelen. Det er grunnlaget for Guds rike menneskelig sett. Hvis djevelen ikke får ødelegge ekteskapet, får han ikke ødelagt et folk. Men kan det lykkes ham å ødelegge ekteskapet og den Guds ordning som gjelder for det, så ødelegger han selve folket, og folket går til grunne.»

I juni 2008 vedtok Stortinget en ny ekteskapslov som ble gjort gjeldende fra 1. januar 2009. Denne nye loven fikk tilbakevirkende kraft

slik at nå er alle ekteskap registrert i den nye loven, også dem som ble inngått før 1. januar 2009.

Filosofen Nina Karin Monsen sier: "Den nye ekteskapsloven fra 1. januar 2009 vil endre vår forståelse av begrepene ekteskap, foreldre, barn, familie og slekt på en radikal måte – de gamle definisjonene er blitt forvist fra lovgivningen og gjort ugyldige. Homofile, sosialister og liberalister har tilranet seg definisjonsmakten over ekteskapet; de har ikke bare avkristnet det, men de har gjort det til et redskap for radikalliberal familiepolitikk." (Fra boka "Kampen om ekteskapet og barnet").

Norsk lov har før 2009 stilt krav om at ekteskapet gjelder for én mann og én kvinne. Men i den nye kjønnsnøytrale ekteskapsloven er dette kravet fjernet. Nå kan to kvinner gifte seg med hverandre og likedan to menn. Følgelig er den tidligere ekteskapsloven forkastet og erstattet med en humanistisk og sekulær lov som alle landets gifte innbyggere nå er registrert i uten å ha blitt spurt om samtykke.

En kan gjerne spørre hvem har gitt Stortinget mandat til å omdefinere og dekonstruere ekteskapet? Stortinget hadde ikke noe mandat til å gjøre det. Det var brudd både med Grunnloven § 2 og med menneskerettserklæringen. Dessuten er det brudd med kristendommen. Den nye loven er uttrykk for et opprør mot Guds gode skaperordning. Det er en sekulær og ateistisk ideologi som ligger bak hvor Den treenige Gud er detronisert. Velferdsstaten er nå opphøyd til "gud".

Men ikke bare politikere står ansvarlig overfor Gud og skal en dag gjøre regnskap for sine gjerninger, men også biskoper, prester og lekfolk skal stå til ansvar.

Kirkemøtet i Kristiansand 3.-8. april 2014 viste at nesten halvparten av delegatene gikk inn for at Dnk burde utarbeide forbønnsliturgi for homofile par som hadde inngått borgerlig

”ekteskap”. En stor del ville også at Dnk skulle være åpne for å vie homofile par.

Åtte av tolv biskoper i Dnk aksepterer ”homofile ekteskap” selv om Bibelen sier at de som lever i homofile forhold, ikke skal arve Guds rike (1 Kor 6,9-10).

Ved bispevigslingen har den enkelte lovet å ta vare på den apostoliske lære etter kirkens bekjennelse og rettlede og oppmuntre Herrens tjenere i menigheten, likedan å fremme og bevare enheten i Guds kirke, til pris og ære for Guds hellige navn. Avslutningsvis ble den enkelte biskop spurt: ”Lover du for Guds åsyn og i denne menighetens nærvær at du vil gjøre dette med troskap, ved den nåde Gud vil gi deg?”

I lys av dette løfte som biskopene har avlagt, både overfor Den treenige Gud og menigheten, er det beklagelig, trist og forstemmende at de kan gå inn for noe som i følge Guds ord, er synd og utelukker fra Guds rike.

Et av Dnks bekjennelseskriterier, Augustana, artikkel 28, sier: ”Men når de lærer eller fastsetter noe som strider mot evangeliet, da har menighetene en befaling fra Gud som forbyr å lyde dem. Mat 7,15: ”Vakt dere for de falske profeter.”

Gal 1,8: ”Selv om en engel fra himmelen forkynner dere et annet evangelium, han være forbannet.” 2 Kor 13,8: ”Vi makter ikke noe mot sannheten, bare for sannheten.”

Vi må bare konstatere at kirkesplittelsen er et faktum, regissert av kirkens ledere. Men de fire biskoper som utgjør mindretallet, har heller ikke tatt konsekvensen av Dnks basis, Bibelen og bekjennelsen, og erklært de åtte for å være vranglærere og ansvarlige for kirkesplittelse.

Vi er i dag vitne til en kulturrevolusjon i samfunnet. Homofile pressgrupper, sosialister og liberale krefter har fått gjennom sin sekulære og ateistiske ideologi. Men hva som er enda verre er at biskoper, prester og lekfolk, bevisst eller ubevisst, arbeider for å føre denne ideologi inn i Dnk uten å ta hensyn til hva Skriften og bekjennelsen sier.

Vi er vitne til et stort frafall. Tidsånden, som ”denne verdens gud” står bak, er nå rettessnor for mange, og de bibeltro synes å bli færre etter hvert.

Men la oss ikke miste motet, men fortsette å be og forkynne Gud hellige ord til vekkelse, frelse, oppbyggelse og evig salighet. □

La huset bli bygget på Ordets klippegrunn!
Da rokkes ei muren i stormværrets stund.
La hjemmet få stå i le av korsets tegn,
Så skal dere leve bak tryggeste hegn!
Hvor korset står vakt, taper mørket sin makt.

La arbeidet signes ved bønnens sterke dåp!
Den lutrer hver lengsel og løfter hvert håp.
Når soldagen gryr, når kvelden bryter frem, send
bønnens hvite due med bud fra deres hjem!
Hvor bønnen får makt, står Guds engler på vakt.

Gud signe dere begge til livets sol går ned!
Det lyser på veien at Gud er kjærlighet.
Han fører deres fot til kongeborgen hen,
hvor ingen som møtes, skal skilles igjen
hvor alt er fullbrakt ved Guds kjærlighets makt.

(Jacob Pauli 1878. Sangboken nr 779)

De åpne vinduer

AV HANS ERIK NISSEN

”Der hadde han i sin sal åpne vinduer som vendte mot Jerusalem” (Dan 6,11)

En av hemmelighetene i Daniels liv var de åpne vinduer i hans sal. De var vendt mot Jerusalem. Tre ganger om dagen gikk han dit. Han kunne ikke se sin elskede by, men øynene hans kunne se i den retningen hvor byen lå.

Det er åpne vinduer i ditt liv og. Gjennom dem strømmer lyset inn over deg. Sammen med det følger en ren og frisk luft. Etter hvert merker du den som en behagelig sommerbris. Ditt sinn er vendt mot Jerusalem.

Det himmelske Jerusalem gjør reisen gjennom livet til en hjemreise.

Hvor lett hadde det ikke vært for Daniel å slå seg til ro i Babylon. Han hadde alt som et syndig menneskehjerte kan ønske seg. Men Gud hadde født ham på nytt gjennom sin Ånd og sitt ord. Daniel var blitt et nytt menneske, en pilegrim på jord.

De åpne vinduer mot Jerusalem bestemmer også ditt liv. Lyset fra dem gjennomtrenger din bønn og bestemmer den. Mer enn alt gjelder det for deg at du må nå hjem til Jesus. Jerusalems herlighet er ikke først og fremst gull, edelstener og perler. Den himmelske staden er et møte med Jesus.

Også i dag reiser du. Du er et barn som er på vei hjem. Verdens lokketoner prøver å få deg til å glemme at det er målet for din reise, og slå deg til ro med det, men du følger dem ikke. Du har sett lyset fra Jerusalem, og det synet holder deg fast.

Vi skal la alle våre veier sikte mot målet. Snart står våre føtter i Jerusalem.

Hvordan kunne Daniel vite at Herrens folk engang skulle fries ut fra Babylon og vende hjem til løfteslandet?

Jo, Herren hadde talt til profetene, og de løftene grep Daniel i tro.

De åpne vinduer er Guds løfter. Gjennom dem løftes ditt blikk og du ser mot det hjem Jesus

har beredt for deg. Det du ser skaper en sang i ditt indre. Det er den himmelske lovsangen. En ganske alminnelig dag får en ny dimensjon. Når den er forbi tenker du på at den har brakt deg en dag nærmere målet.

De åpne vinduer mot Jerusalem fører vel-signelse over deg. □

Husk

**Bibelsamlingen på Audnastrand
17.-20. juli 2014.**

Se program i nr 3/2014 av Bibelsk Tro!

Å, hvor herlig at synden er sonet

*Å, hvor herlig at synden er sonet
ved det blod som på Golgata fløt,
der min Frelser med torner ble kronet
og led synderes angstfulle død!
Dette offer er min glede
midt i jordlivets møye og krav,
og det vantroens skyer kan sprede,
legge lys over død, over grav.*

*Her i verden jeg fant ingen hvile
for min trette og lengtende sjel,
mangen gang var jeg nær å fortvile
mens jeg kjempet i synden som træl,
skjønt jeg etter lykken jaget,
overalt bare tomhet jeg fant,
sorg og smerte og uro meg plaget
inntil lyset i sjelen opprant.*

*Nå med glede om Jesus jeg synger,
han er min midt i ungdommens vår.
I hver storm jeg til korset meg klynger,
der er trygt når alt annet forgår.
Ja, det jubler hele dagen
i min sjel som fra synden er løst.
Jeg er virkelig fri, det er saken,
og mitt hjerte slår varmt i mitt bryst.*

*Kjære søster og bror, kom vi venter nå på deg, for det lakker mot kveld,
kom, bli med før vår Frelser oss henter, skynd deg bort fra det giftige vell!
Kast ved korset all din byrde som ved synden ble lagt på din rygg!
Hvil deg ut hos din sjels gode hyrde, du er frelst og for evig så trygg!*

Bønn og avmaktsfølelse

AV THOMAS WIND

Denne gangen vil jeg komme inn på noe som jeg er overbevist om at alle kristne erfarer til stadighet, nemlig avmakten i bønner. Avmakt i relasjon til det å be og i relasjon til bønnens innhold. Det jeg skriver i denne korte artikkelen er i høy grad også mine egne erfaringer. Gud hjelper ikke alle på samme måte. Derfor er det ikke gitt at det som har hjulpet meg nødvendigvis kan være til hjelp for deg.

Det brukes mange og store ord om bønn, om dens velsignelse og om løftene knyttet til bønn. Vi hører om bønnehørelser i Bibelen og i menigheten i dag. Med rette blir det også oppfordret til bønn og forbønn, som har stor plass i det kristne fellesskapet når vi samles.

Men det blir ikke så lett når jeg selv føler det ligger et tungt dekke over mitt eget bønneliv. Det oppleves som en dom over meg og gjør meg ensom. På LMH (Luthersk Missionsforenings Højskole i Danmark) ber jeg før hver time en kort bønn. Jeg oppfordrer elevene til å være med i bønnegrupper og ber sammen med kollegaer og min ektefelle. Men når jeg blir alene blir det en knugende tomhet innvendig.

Når jeg ikke makter å formulere bønner i ord

Jeg har gått inn på kontoret og lukket døren. Jeg vil be. Det nærmer seg tiden hvor jeg pleier å holde min personlige andakt, og jeg ber om at Den hellige Ånd vil lukke Guds ord opp for meg. Så leser jeg, lukker Bibelen og vil be, men alt er tørt. Dødt som i en ørken. Jeg får stammet fram noen få setninger, men de er ytterst rutinemessige. Jeg stanser. Tankene begynner å kretse. Hva er i veien? Hvorfor ber du ikke bare? Imens oppdager jeg at jeg har begynt å tenke på noe jeg også skulle rekke i dag. Eller noe jeg har glemt å si til en kollega. Var det ikke bedre å sørge for å få gjort dette enn å sitte her, for det nytter da ikke noe? Når dette gjentar seg kan det oppstå et mismot i forhold

til bønner. Jeg er en dårlig kristen og kan bare droppe bønn!

Hva har hjulpet meg?

1. Øvelsen i å binde bønn og bibellesning sammen. Når jeg har bedt Ånden om å åpne ordet, så trer han i aksjon. Jeg tror på Den hellige Ånd. Og det er noe i bibelteksten Jesus vil minne meg om i dag. Et løfte eller et evangelium. Et forbilde jeg skulle følge. En formaning jeg trenger å be om hjelp til å utføre. Eller bibelteksten kan minne meg om et menneske jeg skulle takke og be for. Altså, jeg skal ta bibelteksten alvorlig. Ofte kan det dreie seg om små ord eller korte setninger.

2. Å overveie om det er synd som skal bekjennes. Fra Guds ord vet jeg at synd skiller meg fra Gud. *"Da jeg tidde, ble mine ben tæret bort, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livssaft svant som i sommerens tørke. Sela. Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren! – Og du tok bort min syndeskyld. Derfor, la hver from be til deg den tid du er å finne"* (Sal 32,3-6a).

3. Bruken av faste bønner. Selv om jeg i teorien godt vet at jeg ikke blir bønnehørt fordi jeg bruker mange ord (jfr Matt 6,7), så ligger det en innebygget stolthet hos meg. Noe må du da kunne si!

Det er en stor befrielse å få lov til å gjøre det samme som de første kristne og mange også i senere tider har gjort når de holdt urokkelig fast ved bønnene (Apgj 2,42). Med bønnene menes Davids salmer som de fra gudstjenesten i synagogene hadde vært vant til å be. De forkastet dem ikke etter at de var blitt Jesu disipler. Disse bønnene setter ord på min situasjon og ber om Guds inngrep for meg. De tilber Gud for meg. De ber Gud om hjelp i hverdagen for

meg. Sammen med dem kan man bruke nyere bønnebøker. Også Fadervår skal nevnes.

Jeg kan ikke be, sier du. Det er sant. Men Jesus har gitt deg ord å be med. Tenk litt over innholdet i Fadervår og be den.

Når tankene sviver i hodet mitt

Avmakt i bønn kan ofte skyldes tankenes uro. Det er så mange ting som fyller sinn og tanke når jeg skal be og jeg makter ikke å få sortert det. Her dreier det seg ikke minst om bekymringer – kanskje for ens kjære eller for privatøkonomien. Nettopp som det stilner utenfor meg begynner tankene å røre seg innvendig.

Hva har hjulpet meg?

1. Å være oppmerksom på at det ikke er mulig å bremse opp i en hektisk hverdag og så få tankene til å hvile på kommando. Vi mennesker er ikke maskiner som kan skrus av og så er det ro. Man bør sette av bare et par minutter til å sitte stille og la tankene falle til ro. Slå av telefonen og steng internett. Legg bort interessante blader og aviser. Sett deg et sted hvor det er noenlunde rolig. Da kan du begynne med bibellesning og bønn.

2. Vi forestiller oss at vi skal komme helt konsentrert til Jesus i bønn. Vi skal være fokusert og kan ikke be mens vi fremdeles bekymrer oss.

Først skal vi holde opp med å tenke på dette eller hint og så kan vi be. Mot dette står Paulus sine ord: *”Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus”* (Ef 4,6-7).

Mange leser dette slik at først skal de slutte å bekymre seg og i stedet få fredsfulle tanker. Deretter kan de la sine ønsker komme fram for Gud i bønn. Det har vært en hjelp for meg på dette punktet å si alt til Jesus. ”Jesus, jeg er bekymret for..., jeg tenker så mye på..., Jesus, mine tanker flakker forvirret omkring...” Når jeg har gjort dette har jeg noen ganger opplevd

at Jesus kommer og gir meg fred og bevarer mine tanker hos ham. Del altså også de forvirrende tankene med Jesus og si det som det er. Det stod jo også i det nevnte skriftsted at det var Guds fred som skulle bevare mine tanker og altså ikke meg.

Når bønnelisten ble for lang

Avmakt i bønn kan erfares av den som har en lang bønneliste med navn og saker. Spesielt samvittighetsfulle kristne kjenner denne avmakten.

Hva har hjulpet meg?

1. Det står om profeten Samuel: *”Men jeg, det være langt fra meg å synde mot Herren ved å holde opp med å be for dere”* (1 Sam 12,23a). For denne mannen var det alvor. Det var synd å slutte å be for Israel. Det viser oss hvor avgjørende Samuels forbønnsstjeneste var som redskap i Guds hånd. Eksempelet taler til oss om at vi aldri må ta det lett med dem Herren har lagt oss på sinne. Derfor må jeg spørre: Når du har en lang bønneliste, kan det så ikke tenkes at Herren ønsker det? Har du overveid om det er dette han vil bruke deg til og ikke til alt mulig annet som andre gjør? Kanskje skal du gi etter og begynne å takke for den tjenesten Gud har betrodd deg! Si ja til den. Vær trofast. Jeg vet at denne tjenesten er avgjørende.

2. Hadde Paulus en bønneliste? Kanskje. Han taler om at han ber for menighetene også ved å nevne navn på enkeltpersoner. Likevel sier han: *”Derfor...holder jeg ikke opp med å takke Gud for dere når jeg minnes dere i bønnene mine”* (Ef 1,15-16). Paulus var ledet av Den hellige Ånd i sine bønner. Han kjente til å be i Ånden. Da ble han av og til minnet om efeserne. Så takket og ba han for dem. Det er det avgjørende også for oss: Å leve nær Herren i et oppgjort forhold til ham og høre hans ord. Da vil han også hviske oss i øret hva og hvem vi skal takke og be for.

(Artikkel nr 2 fra ”Båndet” 15.10.2013. Gjengitt med tillatelse fra forfatter. Oversettelse: Brix/Endresen) □

Når Herren styrker

AV KRISTOFFER FJELDE

2 Tim 4,17.

Paulus ble ført inn i rettssalen. De romerske rettsmyndighetene hadde brakt ham dit. Rettssalen hadde mange tilhørere. Hans øyne søkte noen av brødrene i denne alvorlige stund. Med sorg konstaterte han at ingen var der. Han var alene, ingen av brødrene var møtt opp.

”Men Herren stod hos meg og styrket meg.”

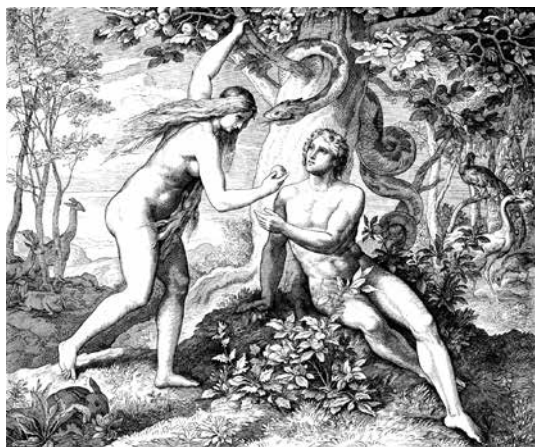
Det så ikke så rart ut med det blotte øye: Paulus og Herren mot Romerrikets veldige makt. Bare Paulus var synlig av disse to. Muligens et ynkelig syn. Et lite menneske i klørne på romerveldet. Men for troens øyne er det noe annet: Kongenes konge og Herrenes Herre, den allmektige som har nøklene til døden og dødsriket, han sto hos Paulus i rettssalen i Rom!

Bare hans nærvær var nok. Det styrket Paulus! Hvem kan forstå hva Kristi kraft kan utrette? Ingen har ord for denne hemmelighet. En kjensgjerning som ikke kan forklares, men som kan erfares. Så mangt et Guds barn har fått oppleve det. Du som kjenner deg engstelig og redd, overlatt deg til Herren og hans ord!

Som dagen er, skal Herren styrke deg. Du skal få oppleve at freden som overgår all forstand, inntar hjertet og da frykter du ikke noe. Det var dette Peter opplevde da han sov i fengslet i lenker mellom stridsmennene. Paulus og Silas opplevde det samme da de ved midnattstid sang Herrens lovsang i fengslet med føttene i stokken og med blodig rygg! Vær også du frimodig! □

Læren om arvesynd

AV ODD SVERRE HOVE

De lutherske menighetene lærer ifølge artikkel 2 i bekjennelsesskriftet Augustana “at alle mennesker som er forplantet på naturlig vis, blir født med synd etter Adams fall, det vil si

uten frykt for Gud, uten tillit til Gud og med (ondt) begjær, og at denne arvelige sykdommen og bristen er virkelig synd, som fordømmer og fører med seg den evige død for dem som ikke blir gjenfødt ved dåpen og Den Hellige Ånd.”

Det viktigste denne teksten sier om arvesyndslæren er at alle mennesker er “født med synd”. Bare tre mennesker er unntak, de tre som ikke ble “forplantet på naturlig vis”. Adam og Eva ble som kjent ikke til ved naturlig forplantning, men ved skapelse. Men de falt i synd og ble bærere av arvesynd samtidig som de påbegynte den etterfølgende forplantningskjeden. Det tredje, og viktigste, unntaket var så Herren Jesus Kristus, selv. Han ble ikke forplantet på naturlig menneskelig vis, men ble unnfanget i mors liv ved et særlig guddommelig under. Derfor var han helt og holdent uten arvesynd.

Født med synd

At alle vi andre er “født med synd”, betyr at vi er født som syndere. Status som syndere er noe vi tar med oss inn i verden som arv ved fødselen. Syndige handlinger er derfor ikke noe vi fra begynnelsen av må lære, men det er noe som bor i oss som en basal vesensegenskap fra våre første øyeblikk av.

Bibelen lærer at det er en dyp indre sammenheng mellom det faktum at vi er syndere i kraft av arvesynden og at vi gjør konkrete handlingssynder. Davids botsbønn etter syndefallet med Batsaba er her lærerik (se Salme 51). David vet fortvilet godt at det er syndige handlinger han har gjort. Men i botens stund vet han dessuten noe mer: at handlingssyndene sprang ut av hans medfødte fundamentale syndighet. *“Se, jeg er født i misgjerning, og moren min har unnfanget meg i synd”* (Salme 51,7). (Dette stedet sier ikke noe negativt om det seksuelle samlivet til Davids foreldre, men det uttaler seg om arvesynd-spørsmålet!). I Joh 3,5-6 underviser Jesus om arvesynd: *“Uten at en blir født av vann og Ånd, kan en ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjød, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.”* Arvesynd er altså en vesensegenskap ved selve den falne menneskenaturen. (En like basal arvesyndslære møter vi hos Jesus i Matt 7,18 og 12,32-37, sml 7,11. Se også Johs 8,34.)

Augustana 2 nevner tre virkninger av arvesynden:

a) Vi mangler for det første gudsfrykt. Det stemmer med Rom 3,18 *“Gudsfrykt er ikke for deres øyne”*. Og med Salme 36,2: *“Synden taler til den ugudelige i innerste av hjertet hans. Det er ingen frykt for Gud hos ham.”*

b) Vi mangler for det andre tillit til Gud. Det stemmer med 1 Kor 2,14: Et menneske som domineres av ugjenfødt menneskenatur *“tar ikke imot det som hører Guds Ånd til”*. Og med Rom 8,6-8: *“for kjødets attrå er død. ... Kjødets attrå er fiendskap mot Gud, for det er ikke Guds lov lydige, kan heller ikke være det. For de som er i kjødet, kan ikke være Gud til behag.”* (Se også Ef 2).

c) Vi er for det tredje født med ondt begjær. På dette punktet sikter Augustana ikke primært til seksuelt begjær, men til alt det som er forbudt i Tibudslovens siste bud (= katekismens niende og tiende bud): *“Du skal ikke begjære...”*. Femte, sjette, syvende og åttende bud forbyr syndige handlinger: drap, hor, tyveri og falske vitnemål. Bud nummer ni og ti stiller ut over dette opp en guddommelig vaktpost ved selve hjertedøren vår og sier: *“Du skal ikke en gang begjære i hjertet ditt alt det som er forbudt i de foregående budene. For allerede selve begjæret i hjertet er nemlig synd mot Gud.”*

Dermed får dette siste av de ti budene en særlig evne til å avsløre den onde viljen vår, noe Paulus understreker Rom 7,7 ff. Det onde begjæret er altså en sak vi må se nærmere på.

Det onde begjæret

Katekismens niende og tiende bud forbyr altså onde begjæringer. Men Bibelen lærer på den andre siden at ikke alt begjær er ondt begjær. For Adam fikk i Edens have uttrykkelig lov til å begjære, “lyste etter”, alle trærne med god lovlig frukt. Trærne i hagen var i høy grad lyst-vekkende. Derfor er det ingenting galt med menneskets lyst og begjær, så lenge det retter seg mot det som er rett og godt og tillat etter Guds ord og bud.

Derimot er det et uttrykkelig faktum at katekismens niende og tiende bud uttrykkelig og med rene ord rammer selve begjæret og lysten i hjertet straks den retter seg etter noe som Gud har forbudt. Da er det ikke slik at synden først foreligger når vi har begått en overtredelse i handling. Men allerede begjæret etter det onde, lysten etter det som Gud har forbudt, dømmes i Tibudslovens siste bud som synd.

Katekismens niende og tiende bud har lidd adskillig vanskelige i katekismeundervisningen vår. Dels beror det på at budet noe kunstig er blitt delt i to. Dels tror jeg katekismens to siste bud dessuten rett og slett ofte glemmes fordi de kommer sist. Dels beror det på at de konkrete objektene i det historiske budet (hus, ektefelle, okse, asen, tjenere og tjenestekvinner osv) føles

gammelmodige i vår tid. Mange konfirmanter ler av tanken på at de overhodet skulle kunne finne på å begjære sin nestes esel. Men spør om de begjærer sin nestes moped eller bil, så forstår nok de fleste at objektene i budet i virkeligheten bare skal bety: “alt det din neste eier og har”.

Hos apostelen Paulus lærer vi å legge en særlig vekt på de to siste av de ti budene. I Rom 7,7 oppsummerer Paulus budet i kortform: “*Du skal ikke begjære*”. Og så bruker han det i et lite resonnement som i høy grad er egnet til å lære oss arvesyndens-realisme, sitat:

“Hva skal vi da si? Er loven synd? Langt derifra. Men jeg kjente ikke synden uten ved loven. For begjæret hadde jeg ikke kjent dersom ikke loven hadde sagt: Du skal ikke begjære. Men synden benyttet seg av budet og vakte alle slags begjær i meg. For uten lov er synden død. Jeg levde en gang uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde. Og det viser seg at budet, som skulle være til liv, ble til død for meg.” (Rom 7,7-10).

Nå er det i og for seg mye å si om den tanke-sammenhengen som dette resonnementet hører hjemme i. Rom 7 er et utfordrende og krevende kapittel. Men når Augustana 2 sier at arvesynd betyr “født med ondt begjær”, tror jeg det er her bekjennessskriftet har hentet skriftbelegget sitt.

Det som avsløres for oss straks vi får øye på alt det onde begjæret som bor i hjertet vårt, er vår egen selviskhet. Begjæret vårt fotograferer derfor for samvittigheten hvor målbevisst selvopptatte vi er av hjerteinnstilling. Tankene våre er vel ikke kjemisk fri for nestekjærlige viljesimpulser. Men slike impulser er i virkeligheten sjeldne. Og av vesen og natur er de snarere som utenpåklisset staffasje som ikke svarer til hjertets grunnleggende viljesinnretning. Det onde begjæret vårt er derimot dessverre et ekte uttrykk for den grunnleggende viljesinnretningen hjertet vårt har.

Derfor er budet mot det onde begjæret, katekismens siste bud, særlig velegnet til å avsløre for samvittigheten vår den heslige nedarvede syndigheten som fyller hele hjertet vårt til randen.

Medfødt og arvelig

Augustana 2 sier ellers uttrykkelig at arvesynden er medfødt og arvelig, ja at den er “opprinnelig” eller “original” (i den forstand at den går tilbake til Adams og Evas fall).

Augustana 2 sier også uttrykkelig at arvesynden ikke bare er et anlegg vi bærer på, men at den er “virkelig synd”. Allerede for arvesyndens skyld er vi derfor fordømt av Gud. Allerede arvesynden vår fører den evige død med seg for hver og en av oss. “*Det fins ikke én som er rettferdig, ikke én*” Rom 3,10.

Arven fra Pelagius

Litt før år 400 e. Kr. opptrådte det i Roma en irsk munk som het Pelagius. Han var en streng botspredikant og skrev også en kommentar til de paulinske brevene. Men ned gjennom kirkehistoriens århundrer er han særlig blitt kjent for fornektelsen av arvesyndslæren. Etter ham kalles derfor slik fornektelse ofte “pelagianisme”.

Pelagius var overbevist om at mennesket har fri vilje. Viljen vår er fri, ikke bare i den forstand at vi har psykologisk valgfrihet, men også i den forstand at vi fritt kan velge om vi vil være gode eller onde. Gud har befalt menneskene å være gode. Derfor må vi også være i stand til å være gode, mente han.

Pelagius gikk med på å si at menneskenes synd går tilbake til Adams fall. Men Adams fall skadet i utgangspunktet bare Adam selv. Vi andre er bare berørt i den forstand at vi har lært av Adams eksempel. Derfor kom vi i vane med å synde. Men noen nedarvet ond lyst fra Adams fall av, godtok ikke Pelagius.

Mot Pelagius opptrådte hans samtidige, kirkefaderen Augustin. I Rom 5,12 leste Augustin at vi alle syndet i Adam. Som følge av Adams fall er hele menneskeslekten blitt rammet av syndeforderv. Arvesynden forplantes fra generasjon til generasjon i form av kjødelig begjær. Arvesynden er en ond lyst som bryter forbindelsen mellom oss og Gud.

Augustin godtok tanken om at vi har fri vilje i de ytre valgspørsmålene. Men når det gjelder

selve menneskets viljeretning, fins det ikke noen fri vilje. Viljeretningen vår er og blir ond etter Adams fall. Vi vil ikke søke Gud. Og vi vil ikke lyde Guds bud.

Etter Pelagius og Augustin

Etter Pelagius' og Augustins tid ble disse to arvesynds-oppfatningene utgangspunkt for adskillig lærestrid. Flere teologer i det femte århundret kom til at Pelagius' fornektelse av arvesynden var for radikal. Men den avspeilet likevel et berettiget anliggende. De utformet derfor en såkalt "semi-pelagiansk" arvesyndslære. ("Semi" betyr "halv"). Man fastholdt arvesynden som mer av en realitet enn Pelagius hadde gjort. Men trass i arvesynden er mennesket selv fortsatt i stand til å søke Gud. Derfor kan mennesket samarbeide med Gud i omvendelse og frelse. Augustins tale om syndeforderv og ond vilje ble modifisert til en lære om at arvesynden har "svekket" viljen vår.

På motsatt hold i debatten dukket det opp en "semi-augustinisme". Flere synoder i det femte århundret vedtok læreformularer om arvesyndsspørsmålet. Alle beveget seg i spenningsfeltet mellom Pelagius og Augustin.

Inn i denne situasjonen var det i virkeligheten også reformasjonens fedre talte gjennom artikkel 2 i Augustana. Der ble Bibelens arvesyndslære forsvart. Mennesket fødes med synd. Og det betyr at vi ikke frykter Gud, ikke har tillit til Gud og har

ondt begjær. Arvesynden er en virkelig syndighet som i seg selv er alvorlig nok til å påføre oss evig fortapelse, hvis vi ikke blir gjenfødt. Augustana 2 fordømmer uttrykkelig "pelagianerne og andre" som nekter at den arvede brist er virkelig synd og dermed reduserer korsets herlighet.

Angrep på Augustana 2

Etter riksdagen i Augsburg i 1530 ble Augustana 2 angrepet av katolikkenes såkalte "konfutasjon". Det viktigste punktet i angrepet gikk ut på at det ikke er riktig å beskrive arvesyndens opprinnelige mangel som "ond lyst". Melanchthon gav i forsvarsskriftet for Augustana konfutasjonen svar på tiltale. Men senere i reformasjonsårhundret fastholdt det store katolske Tridentiner-konsilet en distanse til dette punktet i reformasjonens arvesyndslære. Så sent som på 1990-tallet har pave Johannes Paul II i den nye offisielle romersk-katolske voksenkatekismen fastholdt den samme distansen til å inkludere "ond lyst" i definisjonen av arvesynd.

Allerede i arvesynds-definisjonen finner vi derfor et viktig utgangspunkt for forskjellene mellom katolsk og protestantisk frelseslære.

Melanchthons syn

Luthers nære medarbeider Philipp Melanchthon gav i 1521 ut den første utgaven av boken "Loci communes rerum theologicarum" (eller:

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av Bibelsk Tro fra 1992 til og med nr 3/2014. Dersom noen vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan de få det for kr 30 per årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret. Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker av Bibelsk Tro og skriv til:

Bibelsk Tro, Postboks 264, 4367 Nærbø!

“Teologiens grunnbegreper”). Boken er siden blitt oppfattet som den lutherske reformasjonens første lærebok i dogmatikk. I førsteutgavens avsnitt om synden forsvarer han den bibelsk-realistiske arvesyndslæren, samtidig som han med skarp penn kritiserer Thomas Aquinas og de andre skolastiske middelalderteologene for å høre på de gamle filosofene isteden for å lytte til Skriften. Etter Melanchthons syn var disse teologene i virkeligheten nærmest “ny-pelagianere”.

Det Bibelen lærer oss, er at arvesynden er “en medfødt tilbøyelighet og en levende og sterk drift som drar oss til å synde og som fra Adam av har forplantet seg til alle senere slektsledd”, skriver Melanchthon.

“Likesom det ... i magneten er en naturlig kraft som trekker jernet til seg, er det i mennesket en medfødt syndekraft. Skriften skjeler ikke mellom arvesynd og gjerningssynd, for også arvesynden er et ondt begjær som gir seg utslag i handling. Skriften kaller tvert imot både den brist som gir seg utslag i handling og den som er nedarvet — for synd. Og det vi kaller for gjerningssynd, kaller Skriften av og til for syndens frukter”.

Etter denne definisjonen reiser Melanchthon spørsmålet om hvor synden er kommet fra. I svaret viser han til Adams fall. Da Gud hadde skapt mennesket, sto Gud selv opprinnelig mennesket bi med sin Ånd. Han oppflammet mennesket til å gjøre det rette. Og den samme Guds Ånd ville ha veiledet alle Adams etterkommere på samme måten hvis ikke Adam var falt i synd. Men straks Adam hadde forgått seg, vendte Gud seg bort fra mennesket, slik at Guds Ånd ikke lenger hjalp det som veileder. “Slik er det gått til at sjelen i mangel på himmelsk lys og liv er blitt blind, slik at den i virkeligheten bare elsker seg selv, søker sitt eget og ikke begjærer eller vil annet enn kjødelige ting.”

De skolastiske filosof-teologene har derfor ifølge Melanchthon rett i at synd er “mangel på opprinnelig rettferdighet”.

“Men der hvor den opprinnelige rettferdigheten ... mangler, der er det jo i virkeligheten

bare kjødelighet, ugudelighet og forakt for alt det som har med Guds Ånd å gjøre, som rår grunnen. Den første og største driften i menneskenaturen er derfor egenkjærligheten.” “Som følge av dette oppstår det hos mennesket hat mot Gud og hans bud. Derfor er Gud for mennesket som en fortærende ild ...”.

Arvesyndslærens skriftbeviser

I et avsnitt anfører Melanchthon noen skriftsteder til bevis for arvesyndens realitet. Skriftstedene er Ef 3,2, Rom 5,1 Kor 15,22, Salme 51,7,1 Mos 6,5 og Johs 3,6. De fleste av disse skriftbevisene nøyer han seg i grunnen med å sitere. De er i seg selv klare nok til å dokumentere menneskets totale syndeforderv. Henvisningen til hele kap 5 i Romerbrevet utdyper han derimot noe, slik at det blir klart hvor avgjørende arvesyndslæren er for hele tankegangen i kapittelet.

Deretter går Philippus igjennom et bredere skriftmateriale som tar for seg syndens makt og syndens frukter: Jes 40,6,1 Mos 6,5 og 8,21 (etter grunnteksten, ikke etter Vulgata), Jes 9,17; 41,29; 53,6; 53,9; 53,12, Salme 116,11, Salme 14, Rom 3,9 og hele Rom 8, Jes 55,1ff, Jer 17,5-8; 31,19, Johs 6,44, Sak 1,3 og 10,6, — og Johs 8,36. Flere av disse stedene utdyper han over flere sider, samtidig som han polemiserer mot filosofenes lettvinde tro på viljesfriheten. Sammenhengen leder ham dessuten til et helt lite nærstudium av Skriftens måte å bruke begrepet “kjød” på. I begrepet “kjød” inkluderer Skriften menneskenaturens beste og mest fortrinnlige egenskaper. Likevel dømmer Skriften alt kjødelig i oss som syndig.

Også slik beviser Skriften arvesyndslæren, påpeker Philipp Melanchthon.

Luthersk og katolsk

I 1525 kom Luther i kvass debatt med den lærde romersk-katolske bibelhumanisten og reformkatolikken Erasmus av Rotterdam. Luther skrev i den anledning boken “Om den trellbundne viljen”. Der forsvarte Luther læren om at arvesynden har påført oss et totalt synde-

forderv, noe som er mye alvorligere enn bare en mangel på opprinnelig rettferdighet med visse medfølgende svekkelser av menneskenaturen. Det siste var på Luthers tid i praksis blitt romersk-katolsk kirkelære og ble i reformasjonssårhundret dogmatisert.

Romerkirken tok (og tar) nok avstand fra Pelagius' arvesyndsfornektelse og holder seg i prinsippet til Augustins større grad av arvesyndrealisme. Men sammenlignet med reformasjonens lære om det totale syndefordervet er det likevel fremdeles noe "halvt" ved Roms arvesyndslære.

I det klassiske romersk-katolske læresystemet defineres arvesynden som "mangel på opprinnelig rettferdighet". Arvesynden består av ondt begjær, en fordervet tilstand og viljemessig bortvendthet fra Gud. Men fullstendig fordervet ble mennesket ikke ved fallet, lærer Rom Menneskenaturen ble svekket og forstanden ble fordunklet. Viljen har ikke lenger full kontroll med oss. Men fri vilje har vi likevel, også i det basale valget mellom ondt og godt. "Hvis noen sier at menneskets frie vilje er tapt eller utslukket etter Adams fall, han være forbannet", vedtok Tridentinerkonsilet i reformasjonssårhundret.

Et viktig — og litt pussig — romersk-katolsk begrep er læren om "syndens knusk" (fomes peccati). Det er et medfødt anlegg for synd. Vi er født med dette anlegget og med tilbøyelighet til å synde. Derfor kan vi ikke unngå å gjøre dødssynder. Men samtidig bor godt og ondt ved siden av hverandre i oss. Vi kan samtidig i egen kraft også gjøre virkelig gode gjerninger.

Konsekvensen av denne "halvt om halvt-læren" om arvesynd blir læren om Guds og menneskets samarbeider ved frelsen ("synergisme"). Vi kan ikke frelse oss selv. Vi trenger tilførsel av Guds nåde. Den må inngytes i oss som en tilføyet gave fra Gud. I samarbeidet med den inngynte nåden kan så menneskene gjøre fortjenestefulle gjerninger og slik — ved tro og gode gjerninger — nå frem til frelse og salighet.

Reformasjonen reagerte skarpt på denne læren. Allerede ved arvesyndsspørsmålet ligger

i virkeligheten en grunnkilde til hele kontroversen mellom Wittenberg og Rom i spørsmålet om frelse ved tro alene contra frelse ved tro pluss gode gjerninger.

Arvesynden er ifølge Skriften mer enn bare en mangel på opprinnelig rettferdighet. Arvesynden betyr at hele mennesket er blitt ondt. Vi frykter ikke lenger Gud. Vi har ikke tillit til Gud. Vi har ondt begjær. Og vi har en ond og trellbundet vilje som står Guds ord og vilje imot.

For frelseslæren betyr denne arvesyndrealismen at vi ikke kan gjøre noe som helst selv for å bli frelst. Bare Kristi verk alene kan frelse oss. Våre egne gjerninger vinne oss ikke noen som helst fortjeneste hos Gud i frelesspørsmålet. (Gode gjerninger skal vi derfor ikke gjøre for å vinne frelse, men fordi vi for Kristi skyld har mottatt frelse. Gode gjerninger har dermed alltid retning mot vår neste.)

Menneskenaturen etter syndefallet

Etter reformasjonen oppsto det en strid blant de lutherske teologene om arvesynden. Noen sa at arvesynden er det samme som menneskets fordervede natur og vesen. Andre sa at det også etter syndefallet vedblir å være en forskjell mellom menneskets skapte natur og vesen på den ene siden og arvesynden på den andre siden. I skriftet "Konkordieformelen" tok lutherdommen stilling i dette spørsmålet. Og det var det sistnevnte synet som fikk medhold.

Utgangspunktet for debatten var at begge parter i denne innen-lutherske debatten var enige om at arvesynden førte med seg et totalt syndeforderv. Mennesket er etter syndefallet helt og holdent fordervet. Det fins ikke noe igjen som ikke er besmittet av syndefallets forderv.

Den ene parten trakk så den slutningen av dette at det var selve den menneskenaturen som Gud hadde skapt, som var blitt fordervet. Dermed blir arvesynd å forstå som selve menneskets vesen og natur. En kan ikke lenger skjelve mellom Gud-skapt menneskenatur og syndig menneskenatur. Og en kan slett ikke skille de to tingene fra hverandre.

Den andre parten mente dette var å gå et skritt for langt. Hvis en med “natur” mener selve den skapte substansen i mennesket, kan en ikke si at syndefordervet opphever dets karakter av å være skapt av Gud. En må kunne skjelve mellom tingene, selv om mennesker av seg selv ikke kan skille syndefordervet menneskenatur fra Gud-skapt menneskenatur.

Lutherdommen sluttet seg i Konkordieformelen til dette siste standpunktet. For å klargjøre tingene introduserte man begrepene “substans” og “aksidens”. Gud skapte menneskenaturens substans. Derfor er og blir menneskets natur, menneskets substans, Gud-skapt og godt. Djevelen kan ikke skape noe. Sier man at syndefallet opphevet menneskenaturens karakter av å være Gud-skapt substans, så sier man samtidig at Djevelen er i stand til å skape alternativ natur. Men det er han ikke. Det eneste han makter, er å fordere natur som fra Skaperens hånd er skapt god — og som tvers gjennom syndefallet vedblir å være god.

Derimot kommer arvesyndens forderv som en tilføyelse til menneskets natur eller substans. Arvesynden er ikke substans, men “aksidens” (noe som tilfeldig er blitt føyet til). Konkordieformelen sammenligner dette blandingproduktet med vin som er blitt blandet ut med gift. Giften er da ikke vinens nye sanne natur, den er fremmed og “aksidensiell”. Men hele produktet er ikke desto mindre blitt totalforgiftet. En kan etter blandingen bare skjelve mellom vin og gift, ikke skille de to tingene fra hverandre igjen.

Dette lærepunktet i luthersk teologi går da i en sum ut på at menneskenaturen i og med syndefallet er blitt helt og holdent fordervet. Men samtidig er også det falne mennesket fremdeles helt og holdent en Guds skapning. Synden er derfor ikke å regne som en nødvendig kvalitet ved selve vår natur. Men den er på den andre siden en helt ufrakommelig faktor i vår natur.

Arvesynden er ikke substansiell menneskenatur, men aksidensiell menneskenatur.

Konkordieformelen begrunner dette synet ut fra Skriften. Den viser til Job 10,9 (“*Dine hender*

har dannet meg og skapt meg ...”). Stedet viser “at Gud fremdeles anerkjenner våre legemer og sjeler som sitt verk, selv om de er fordervede”, heter det. Man viser også til Heb 2,14, hvor det handler om likheten mellom Kristus og (de falne) menneskebarna. Dertil viser man til Job 19,26 (“*Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud*”). Dette stedet utlegger man som en pekepinn i retning av det frelsesverket som er den eneste mulige veien til å få skilt fra hverandre igjen substans og aksidens i menneskenaturen. Sitat: “Det er bare Gud som kan skille naturen fra fordervelsen av naturen. Det skal helt og holdent skje gjennom døden, i oppstandelsen. Da skal den naturen som vi nå bærer, stå opp og leve evig, uten arvesynd, helt avsondret og skilt fra den.”

Arvesyndslæren i dag

Om reformasjonen greide å bekjempe svekkelsen av arvesyndrealismen i kirken, er det et stort spørsmål om ikke vi i vår tid er blitt rammet av nye svekkelser. I selve syndsbejnelsen i bokmålgudstjenestene har vi i Den norske kirke fra 1978 av sluttet å bekjenne at vi “kjenner den onde lyst i hjertet”. I stedet heter det på bokmål at vi “kjenner lysten til det onde” i hjertet. Det kan minne om en neddemping av Tibudslovens siste bud. Og det kan tolkes som en bro mot det katolske synet. Eller som en tilpasning til moderne og postmoderne bevissthet.

Heldigvis bekjente nynorsk-gudstjenestene også etter 1978 at vi “kjenner den vonde hug i hjarta mitt”.

Etter den nyeste gudstjenestereformen har vi så fått en betydelig liturgisk valgfrihet i spørsmålet om syndsbejnelsen. Det fins heldigvis fremdeles varianter som lærer arvesyndrealisme. Men det fins også utvannede varianter. Og det fins en mulighet til å flytte syndsbejnelsen bak prekenen slik at vi som kirkegjengere ikke lenger får den nådige erfaringen av å få laste syndeskylden vår av oss ved foten av Herrens kors allerede i starten av hver gudstjeneste. □

Kristendommen må ikke relativiseres

AV CARL AXEL SKOVGAARD-PETERSEN

For kristendommen må ikke relativiseres. Ingenting står over, og ingenting står utenfor Guds vilje. *Alt* skal på troens grunn helliges ved Guds ord og bønn – også den bruken en gjør av faglige evner og faglige lover. Etter sitt vesen er kristendommen absolutt – absolutt i sin nådetilsigelse og absolutt i sitt lydighetskrav. Ja, dette er *så* sant at den ”kristendom” som ikke er absolutt, den er overhodet ikke kristendom. Hvis en derfor under påvirkning av sekularismens knastørre vind lar kristendommen skrumpe inn til en tro på syndenes forlatelse – uten at denne tro egger lydighetskravet mot Guds vilje og bønnen om Guds Ånd fram på *alle* livsområder, så er selve kristendommens livsrot inntørket og dens grokraft ødet. Og å kalle *det* at kirken forkynner eller *bør* forkynne et allestedsnærværende evangelium så en protesterer mot den oppfatning at livets mange enkeltområder bæres av en salighet som er kristendommen uvedkommende – å kalle slikt for ”overgrep” fra kristendommens side, er nettopp et alvorlig overgrep *mot kristendommen*.

Nei, det skal ikke lykkes på forhånd å slutte fred mot den utviklingen at kristendommen i salighetens navn kan manøvreres ut av flere eller færre av forskjellige livsområder og på det vis settes ned på linje med hvilke som helst annen relativ åndsmakt. Gud er *i* og *over* verden i enhver betydning. Intet livsområde kan unnvære hans velsignelse og hans Ånds veiledning. Sakkunnskapen sperrer ikke bønnen i Fadervår ute på noe livsområde – at Guds navn må helliges, Guds rike komme og Guds vilje skje. Også alt det som det forsøkes i og forhandles om, politiseres og administreres i, trenger til Guds bistand og skal stå Gud til regnskap.

Galt er det når kristne mennesker i troens navn ikke respekterer ”sakkunnskapen” som en side av Guds eget skaperverk. Men verre er det når sakkunnskapen glemmer at alle livets lover,

ja selve den faglige forskerevnen er gitt av livets Gud – og derfor også gitt til å *tjene* Gud og ikke til å fornekte hans navn i bare ”fagidioti”.

Nei, kristelig sett kan en ikke rettferdiggjøre at de mange forskjellige livsområder løsrives fra kristendommen ved en henvisning til det fagliges ”selvstendighet”. Guds Ånd skal være i og over *alt*, også overalt det faglige og saklige. For den sekulariserte selvstendigjørelse av det ene kulturområde etter det andre som vi er vitner til nå, bunner ikke i salighetens vesen, men i hjertenes løsrivelse fra evangeliets Gud.

Det er *gudløshetens lavine* som ruller, selv når den dekker seg med saklighetens skinn. Og ett er sikkert: Et sekularisert evangelium kan aldri vinne en sekularisert slekt.

(Fra boka ”De siste tider og det siste mål”, side 39-40.) □

Herre Gud, ditt dyre navn og ære
over verden høyt i akt skal være,
og alle jele, de trette træle,
alt som har mæle,
de skal fortelle din ære.

Gud er Gud, om alle land lå øde,
Gud er Gud, om alle mann var døde,
om slekter svimler – blant
stjernestimler i høye himler
utallig vrimler Guds grøde.

(Sangboken nr 80, vers 1-2)

Profeten Jonas

AV ODD EIVIND STENSLAND

Historien om Jonas som var i fiskens buk, er en kjent fortelling fra søndagsskolen.

Den har vært gjenstand for mye diskusjon om boka er troverdig eller ikke.

En kan si at det er tre forskjellige måter å tolke Jonas-boka på:

1. Eventyr

Innenfor teologien og forskningen er det mange som ser på Jonas-boka som legende og eventyr. Man nekter at dette er historiske begivenheter som virkelig har skjedd. En bok som er pensum for studenter ved høyskoler og universiteter er: "Den store fortellingen: om Bibelens tilblivelse, innhold, bruk og betydning" av Reidar Hvalvik og Terje Stordalen. Der sies det at en ser på Jonas-boka som "en kort fortelling som ikke gjør krav på å gjengi virkelige hendelser". "Alt i alt synes det rimelig å betegne Jonas-boka som profetnovelle. Fortellingen er i det hele ikke realistisk. Sammen med hvalfisk-episoden og scenen om bord i skipet bidrar dette til å gi boka et preg av fantastisk og til dels parodisk litteratur." "Dens tekst synes ikke å spille noen viktig rolle."

Det er sterkt urovekkende, og en stor grunn til å rope et varsko, når studenter får den innfallsvinkel til Bibelen. Hva er det som gjør at en ikke tror på historien om Jonas som en virkelig historie?

Da er det tre ting som gjør seg gjeldende: Et menneske kan ikke oppholde seg i en fisk over flere dager (Jon 2,1). For det andre så kan ikke et menneske i en slik situasjon bryte ut i bønn og lovsang (Jon 2,10), og Ninive kan ikke være så stor (Job 3,3).

Er det viktig for troen at alle fortellingene i Bibelen er historisk korrekte?

Biskop i Bjørgvin, Halvor Nordhaug, mener et bokstavelig syn på skapelsesberetningen og syndefloden i seg selv skaper trøbbel.

"Jeg synes en del mennesker gjør det utrolig vanskelig både for seg selv og andre hvis de skal lage en motsetning mellom Bibelens skapelsesberetning og hva moderne forskning kommer fram til. Det er helt unødvendig og det gjør troen vanskelig. Jeg tenker fortellingen om Noahs ark og syndefloden er billedlig. Den har oppstått ut ifra erfaringer av at vannflommer er ødeleggende. Det er umulig for opplyste mennesker å tro at to og to av alle dyreslag gikk inn i arken og var der i et visst antall døgn. Fortellingen er billedlig i sin natur, og det anfekter meg overhodet ikke. Det er helt umulig å ta den bokstavelig."

Spørsmålet som melder seg, er om det er viktig for troen at alle fortellingene i Bibelen er historisk korrekte? Ja! Ikke bare for troen, men også når det gjelder å fastholde Bibelen som Guds Ord Vi kan aldri tale rett om Kristus og hans frelse før vi får forbindelse med Det gamle testamente.

"Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg. Men dere vil ikke komme til meg for å få liv." (Joh 5,39-40).

Jesus sier at det å vende seg til Det gamle testamente for å få liv og det å vende seg til Jesus for å få liv, er ett og det samme!

Jesus sier videre: "For hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om." (Joh 5,46). Altså: Å tro på Moses sine skrifter er ensbetydende med å tro på Jesus. Men Jesus går lenger og sier: "Men hvis dere ikke tror hans skrifter, hvorledes kan dere da tro mine ord?" (Joh 5,47).

"Troen på Jesus blir en umulighet om jeg ikke kan tro på Moses' skrifter. Med andre ord: Jeg kan ikke tro på Jesus – uten å holde fast på Det gamle testamente. Hvis jeg oppgir troen på Mosebøkene eller andre skrifter i Det gamle testamente, kan jeg like godt legge all tro på Jesus til side!" (Dag Risdal)

Søren Kierkegaard sier: "Bibelen er ikke til for at vi skal kritisere den, men for at den skal kritisere oss."

Vi vil fastholde at Bibelen er Guds åpenbarte sannhet og ufeilbarlig i alt den uttaler seg om. At det heller ikke finnes noen unøyaktigheter selv om det kan se slik ut ved første øyekast.

"Den historisk-kritiske metode er djevelen sin listige måte til å formidle "Har Gud verkeleg sagt?" til den oppvaksane slekt. I dag har han lukkast med sin strategi nær sagt over alt. Metoden går i korthet ut på at ein ikkje gjev akt på Skrifta sitt sjølvvitnespyrd, og set seg sjølv til dommar over Guds Ord Når me omgjer Bibelens ufeilbarlegheit og autoritet, vil dette etter kvart få katastrofale følgjer for teologien, forkynninga og alt vårt kristne arbeide - nett slik den vonde ynskjer og slik me opplever det i dag." (Per Bergene Holm).

2. Allegori

En annen måte å se Jonas-boka på, er som allegori. Boka er ikke historisk å forstå, men hvert enkelt ledd blir tolket som bilder på forskjellige hendelser eller forhold i Israel-folkets liv og historie. Jonas er et bilde på Israels folket. Fisken er et bilde på Babylon. På samme måte som Israel måtte gå i fangenskap til Babylon (2 Kong 25; Jer 52) på grunn av sin ulydighet, måtte Jonas bli slukt av fisken på grunn av ulydighet mot Herren.

3. Sann historie

Det finnes derimot en tredje måte å lese Jonas-boka på, og det er at den er en sann historie på lik linje med alle andre bøker og tekster i Bibelen. Det er dette synet jeg vil ha på Skriften. Da er jeg også på linje med Paulus i Apg 24,14 "at jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene." Skulle noen ting være umulig for Herren?

Vi leser i Josva om da Herren gjorde et under med tiden. "På denne dagen da Herren gav amorittene i Israels barns hånd, talte Josva til Herren, han sa så hele Israel hørte det: Stå stille, sol, i Gibeon, og du måne, i Ajalons dal! Og solen stod stille, og månen ble stående inntil folket hadde fått hevn over sine fiender. Står det ikke skrevet så i "Den rettskafnes bok": - Solen ble stående midt på himmelen og drygde nesten en hel dag, før den gikk ned. Aldri har det vært noen dag som denne, verken før eller siden, da Herren hørte på en manns røst. For Herren stred for Israel." (Josva 10,12-14).

"Herren gjør alt det han vil, i himmelen og på jorden, i havet og i alle dyp." (Sal 135,6).

Det er også et annet moment som må nevnes, og det er at Jonas-boka er troverdig og helt sann.

I Mat12,38 sier de skriftlærde og fariseerne til Jesus: "Mester, vi vil gjerne se et tegn av deg." Da svarer Jesus: "En ond og utro slekt krever tegn. Men tegn skal ikke gis den, uten profeten

CD

"Jesus er veien til himmelen" med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

Jonas' tegn." (Mat 12,39). Dette viser at Jesus anerkjenner Jonas-boka, ellers hadde han ikke henvist til den.

Hvem var Jonas?

Navnet Jonas betyr due, og han var profet i Nordriket under Jeroboam II regjeringstid (783-745 f. Kr.). Vi får vite at han var sønn til Amittais, og var fra Gat-Hefer.

(2 Kong 14,25). Boka handler om Jonas som fikk et budskap fra Gud om å gå til byen Ninive og si til folket at de må omvende seg til Herren. (1,2-3,2).

Boka skiller seg ut fra de andre profetbøkene. Den består ikke av en samling prekener og syner slik som de øvrige profetiske skrifter. Jonas forkynnelse er gjengitt i et halvt vers (3,4), en eneste setning: *"Jonas gikk en dagsreise inn i byen og ropte: Om førti dager skal Ninive bli ødelagt."* Bortsett fra det, er Jonas-boka helt igjennom en fortelling om ham.

Ninive

Det første vi skal legge merke til er Guds barmhjertighet overfor Ninive. Gud har sett byens ondskap, og nå vil han møte denne byen med et kall til å vende om. Det er verd å merke seg at her er det et folk, et land, en by som ligger utenfor Israel. Her møter vi den første hedningemisjonæren. For Gud er også hedningenes Gud som vil krysse landegrenser. De er også ansvarlig overfor Gud. Men Gud har langmodig med oss. Derfor kommer han med kallet til å vende om.

Vi leser om Ninive i 1 M 10,8-12; jfr. Krøn 1,10. *"Kus fikk sønnen Nimrod, som var den første store hersker på jorden. Han var en mektig jeger for Herren. Derfor heter det: En mektig jeger for Herren som Nimrod. Begynnelsen til hans rike var Babel, Erech, Akkad og Kalne i landet Sinear. Fra dette landet drog han ut til Assur og bygde Ninive, Rehobot-Ir og Kalah, og Resen mellom Ninive og Kalah – dette er den store byen."*

Det var i Nimrods tid at man bygget Babels tårn. Nimrod er den som skaper det første verdensrike. Når det står om Nimrod at han

"var en mektig jeger for Herren." (M 10,9), så betyr jeger her, en som jager mennesker. Han var en tyrann som ville undertvinge og underlegge seg mennesker med vold og med makt, for slik om mulig å nå fram til verdensherredømme. Nimrods ånd kommer også til uttrykk ved at han bygget Ninive, som var det Assyriske verdensrikets hovedstad. Den blir i kap. 3,3 angitt å være *"tre dagsreiser lang"*. Det betyr ikke at bare byen Ninive var så lang. I 1 M 10,11fl. leser vi: *"Fra dette landet drog han ut til Assur og bygde Ninive, Rehobot-Ir og Kalah, og Resen mellom Ninive og Kalah – dette er den store byen."*

Det er fire byer, som til sammen blir kalt *"den store byen."*

Som i så mange storbyer, var livet i Ninive preget av lettsindighet og umoral. *"For deres ondskap er steget opp og kommet for mitt åsyn."* (1,2).

I Nahum får man et bilde av Ninives glanstid, med masse rikdom. *"Ninive har alle sine dager vært som en dam full av vann. Men nå flykter de. Stans, stans! Men ingen vender om. Røv sølv! Røv gull! For her er ingen ende på skattene, en overflod av alle slags kostbare ting."* (Nah 2,9-10).

I Nahum 1,10 får vi vite at drukkenskap var en av Ninives folkesynder.

"Ve blodstaden! - helt igjennom full av løgn og vold. Aldri holder den opp med å røve. Svepesmell og larmende hjul, galopperende hester og hoppende vogner, framstormende ryttere, lynende sverd og blinkende spyd, drepte i mengde og dynger av lik. Det er ingen ende på døde kroppar - en snubler over deres døde kroppar. Dette er gjengjeldelse for all den utukt hun drev, hun den fagre og trollkyndige skjøge. Hun solgte folkeslag ved sin utukt, hele stammer ved sine trolldomskunster." (Nahum 3,1-4).

Ved å sammenholde det som Nahum sier om Ninive får vi et bilde av en by, et folk, som hadde vendt Gud ryggen. Ninive står her som selve symbolet på verdens ugudelighet og ondskap. Det var til dette folket Jonas i første omgang svarte nei å gå til.

Så flyktet han "til Tarsis, bort fra Herrens åsyn. Han drog ned til Joppe og fant der et skip som skulle til Tarsis. Så betalte han for reisen og gikk ombord for å fare med dem til Tarsis, bort fra Herrens åsyn." (1,3). Så kom det en voldsom storm, og sjøfolkene fryktet for sitt liv. Da sa Jonas: "Ta meg og kast meg i havet! Så vil havet legge seg for dere. For jeg vet at det er for min skyld at denne stormen er kommet over dere. Så tok de Jonas og kastet ham i havet. Da holdt havet opp med å rase." (1,12,15).

Jonas-tegnet

"Men Herren lot en stor fisk komme og sluke Jonas. Og Jonas var tre dager og tre netter i fiskens buk." (2,1). Hvordan vi skal forstå historien om fisken, har Jesus gitt oss en tolkningsnøkkel til i Mat 12,40. "For likesom Jonas var tre dager og tre netter i storfiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte."

Når det i 1Kor 15,4 står at Jesus "oppstod på den tredje dag etter Skriftene," så må vi spørre hvor i Det gamle testamentet står det? Da er det Jonas-tegnet, det tenkes på. Jonas skulle oppholde seg i fiskens buk, som i en grav, og være et forbilde på Jesus.

Det synspunktet må være helt i overensstemmelse med Jesu egen tolkning av Jonas-tegnet. Et spørsmål som melder seg er om Jonas var

død eller levende da han var i fiskens buk?

Vi leser i 2,3og7: "Han sa: Jeg kalte på Herren i min nød, og han svarte meg. Fra dødsrikets dyp ropte jeg, du hørte min røst. Til fjellenes grunn sank jeg ned, jordens bomber lukket seg etter meg for evig. Men, Herre min Gud, du førte mitt liv opp av graven."

I 2,8 står det i Norsk Bibel 88 "Da min sjel vansmektet i meg, kom jeg Herren i hu, og min bønn nådde opp til deg, til ditt hellige tempel." I Bibelselskapet oversettelse 2011 står det: "Da livet mitt ebbet ut..." Ved å sammenholde disse vers, ser det ut som om Jonas var død i fisken, men Herren reiste han opp igjen. Det samsvarer med det vi leser i Mat 12,40 at Jesus så i Jonas et forbilde til den kommende Messias, som skulle dø og siden oppstå.

Bønnens innhold

Vi skal merke oss hvordan Jonas ba da han var i fiskens buk. Hans bønner var hentet fra Salmenes bok. Salmene hadde en sentral plass blant de første kristne. Det ser vi blant annet fra Apg 2,42 om de første kristne at "de holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene." Her betyr "bønnene" Salmenes bok. (Salme 72,20).

I Apg 4,24 leser vi om disiplene at de "løftet samstemmig sin røst til Gud og sa: Herre, du som har gjort himmelen og jorden og havet og alt som er i dem!" Når du ser hva som er innholdet i bønnene de bad, så er det hentet fra Salmenes bok.

"La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud." (Kol 3,16. Jfr. Ef 5,19). Med salmer, lovsanger og åndelige viser tenkes det her på Salmenes bok. Måtte vi bruke

Salmene i vårt bønneliv. Da vil vi også oppleve at vi får mye å tale med Herren om.

Men du skal få være fri i dine bønner når du ber. Du skal få utøse ditt hjerte for Herren.

Men når bønnelivet kjennes tungt, og du ikke vet hvilke ord du skal bruke, da er det godt å bruke faste bønner, og da tenker vi ikke bare på Fadervår som Jesus har lært oss å be. Noen mener at det er noe upersonlig å bruke det skrevne ord som sine bønner. De mener at det blir mer personlig med det som de formulerer selv. Men det er langt fra å være sant!

Jonas klage og Guds irettesettelse av profeten

I det siste kapittel reagerer Jonas på at Ninive ble spart. Herren var nådig mot Ninive i første omgang. *"Da nå Gud så det de gjorde, at de vendte om fra sin onde vei, da angret han det onde han hadde sagt at han ville gjøre mot dem. Og han gjorde det ikke."* (3,10). Men det varte ikke lenge før det syndige livet var i full gang igjen. Forskjellen mellom Jonas og Nahum er at i Jonas-boka sparte Gud byen, mens i Nahum måtte dommen fullbyrdes. I år 612 f. Kr. ble Ninive ødelagt, og Assyrierriket gikk til grunne etter å ha vært en stormakt i ca. 700 år.

Hvorfor sa Jonas nei til å gå til Ninive? Det kan nok tenkes at Jonas var redd for å dø. Vi skal huske på at dette folket var ugudelig og ondt. Skulle Jonas gå til dette folket med omvendelsens budskap? De hadde de ikke fortjent.

Dette at Gud sparte byen *"syntes Jonas meget ille om, og han ble harm. Han bad til Herren og sa: Å Herre! Var det ikke det jeg sa da jeg ennå var i mitt hjemland! Derfor flyktet jeg til Tarsis så fort jeg kunne. For jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, så du angret det onde."* (4,1-2).

"Da lot Herren Gud et kikajontre vokse opp over Jonas for å skygge over hodet hans, så han kunne bli fri fra sitt mismot. Og Jonas hadde stor glede av kikajontreet." (4,6).

Mismot er her det samme ordet som er oversatt med ondskap i Jonas 1,2. Dette viser at noe vondt hadde kommet inn i Jonas sitt liv som ikke var av det gode. Han ble harm. (4,1;4,9).

For å få Jonas i tale, lar Herren et kikajontre vokse opp. Men dagen etterpå visner det. Så sier Herren: *"Men Gud sa til Jonas: Er det med rette du er så harm for kikajontreets skyld? Han svarte: Ja, med rette, jeg er så harm at jeg kunne dø. Da sa Herren: Du har medynk med kikajontreet, som du ikke har hatt noe strev med og ikke har fått til å vokse – det ble til på en natt og ødelagt på en natt. Skulle da ikke jeg ha medynk med Ninive, den store byen, hvor det er mer enn tolv ganger ti tusen mennesker som ikke vet forskjell på høyre og venstre – og dertil en mengde dyr!"* (4,9-11).

Det vi skal lære av denne boka, er at Gud er hele verdens Gud, hans kjærlighet og barmhjertighet er ikke bare begrenset til det folk han har utvalgt. Den strekker seg til alle folkeslag.

Så kan vi anvende dette på oss selv og spørre: Fortjener jeg at Herren tar seg av meg? Nei! Men vår redning ble at *"mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere."* (Rom 5,6-8). Derfor gir Gud frelse til dem som ikke har fortjent det.

Rop ut til kvart eit folkeslag på jorda:
Gud, som vi lever ved, han kjærleik er,
gav oss ein frelsar, – å, syng ut dei orda:
Han er med liv og nåde alle nær.

(Sangboken nr 760 vers 3) □

NB!

**Husk å melde adresse-
forandring når du flytter!**

**(Også om du bare bytter
gatenavn eller gatenummer.)**

Husk å oppgi fullstendig adresse!

Svein Brattgjerd til minne

Svein Brattgjerd døde i troen på sin Frelser den 21. mars 2014 og ble begravet fra Svelvik kirke den 28. mars.

Svein Brattgjerd ble født den 4. april 1942 i Namsos, men bodde de første årene av sitt liv på en fjell-gård på Fosenhalvøya. Senere flyttet familien til Namdalseid.

Etter folkeskolen gikk han på framhaldsskole, Rødde kristelige ungdomsskole og Orkdal offentlige landsgymnas (1959-62).

I 1963 begynte Svein på forkynnerlinja på Fjellhaug bibel- og misjonsskole. Deretter reiste han som forkynner i NLM, og var også ungdomssekretær i Trøndelag krets av NLM i ett år.

Svein sin store drøm var å bli flyger. Etter at han giftet seg i 1967 med Berit, født Carlsen, begynte han på flyskolen i Tønsberg. Men da det var vanskelig å få jobb som flyver, begynte han å jobbe i et sandblåser og sprøytemalerfirma. De 30 siste årene av sitt liv, før han ble pensjonist, arbeidet han som maskin- og industrimaler på Tranby.

Allerede fra sin tidlige barndom møtte Svein misjonens store sak. Guds rike var det viktigste av alt her på jorda. Samfunnet med Jesus var selve livsnerven i livet. Derfor var det om å gjøre for både han og Berit å være med å drive jente-, gutte- og barnelag. De unge måtte få høre om Jesus og bli frelst.

Svein kom tidlig med i arbeidet for Stiftelsen På Bibelens Grunn. Han var en tid kasserer for "Støttefondet for evangelisk arbeid og misjon". Da han døde, var han fast medlem i Rådet for Stiftelsen.

Svein og Berit deltok ofte på medarbeidersamlinger og bibelsamlinger og Stiftelsen arrangerte både i Sirdalen, i Telemark og på Audnastrand leirsted. Han ledet møter, talte og bar fram vitnesbyrd. Svein hadde fått sett noe i Guds ord, og det måtte han gi videre. Den korsfestede og oppståtte Jesus Kristus var det sentrale i hans

vitnesbyrd.

Dessuten levde og åndet han for Israel. Hele 14 ganger var han og Berit i Israel. Han var også med i en Israels-forening i regionen. Han så fram til at hele Israel skulle bli frelst.

Det fortelles at noe av det siste Svein skrev ned før sin død var følgende: "Nå blir jeg snart 72 år, og har antagelig ikke så lang tid igjen før jeg får komme til mitt rette heimland, Himmelen. Jeg takker Gud for at han har ledet meg gjennom denne verden, og at Jesus døde for mine synder på korsets tre. *Det er Jesu blod som teller i tiden og Evigheten.*"

Svein Brattgjerd er nå forfremmet til herligheten. Han har nådd målet og er salig på grunn av Lammets blod. - Vi takker Gud for hva han fikk utrettet ved Svein.

Vi i Stiftelsen På Bibelens Grunn sitter igjen med gode minner etter en bibeltro og hengiven kristen som i sin fine ferd og væremåte, var en glede å møte og samarbeide med i Guds rikes arbeid.

Våre tanker går til Berit og den nærmeste familie. Må Herren se til dere og velsigne dere!

Vi lyser fred over Svein Brattgjerd sitt gode minne!

Olav Hermod Kydland

Svært bra om skapelse og evolusjon

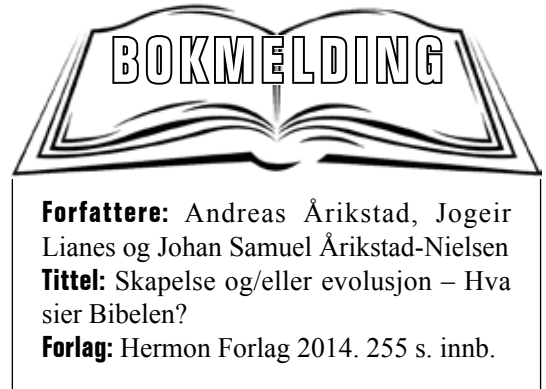
AV EIVIND GJERDE

Dette er en bok jeg vil anbefale alle å lese. Særlig viktig er det at den oppvoksende generasjonen får kjennskap til den. Boka gir stor hjelp til å tenke bibelsk i møte med de mange tanker fra naturvitenskapelig hold som er på kollisjonskurs med Bibelen, Guds Ord.

Bibelen sier at vi skal ta enhver tanke til fange i lydighet mot Kristus (2 Kor 10,5). Dette har de tre unge forfatterne i høyeste grad prøvd å gjøre. Bokas store styrke er den sterke bibeltilliten som den målbærer. Alle tanker som naturvitenskapen fremmer må prøves på Guds Ord. Hevder naturvitenskapen noe som er i strid med Bibelen, må naturvitenskapen vike. Boka viser på en klar og overbevisende måte at det ikke går noen bro mellom bibelsk skapelsesteologi og evolusjonslæren (utviklingslæren). Det er en uforenlig motsetning mellom skapelsesparadigmet (paradigme = mønster) og evolusjonsparadigmet. Bibelen lærer at Gud skapte alt av ingenting i løpet av seks skapelsesdager. Alt var skapt godt i sin tid, og alt var villet av Gud. Evolusjonslæren på sin side lærer at livet har utviklet seg gjennom millioner av år gjennom et kaos av lidelse og død, der bare de best tilpassede individene har overlevd. Det har vært ”survival of the fittest”, som det heter etter Charles Darwin. Evolusjonen har ikke fulgt noen plan. Tilfeldighetene har rådet.

Boka er delt i fire deler. I del 1 blir det spurt om den bibelske skapelsesberetningen og evolusjonslæren kan forenes, i del 2 svarer boka på innvendinger fra teologi og fornuft, i del 3 svares det på innvendinger fra naturvitenskapen og i del 4 tas flere andre argumenter til drøfting. Boka har også et tillegg som er viktig å få med seg. Tillegg 2 behandles åndskampen om skaperen.

Boka er lettlest og river deg med fra første stund. Stoffet blir presentert på en god pedagogisk måte med korte kapitler med mellomtitler og en rekke fotografier og illustrasjoner.

Forfattere: Andreas Årikstad, Jogeir Lianes og Johan Samuel Årikstad-Nielsen

Tittel: Skapelse og/eller evolusjon – Hva sier Bibelen?

Forlag: Hermon Forlag 2014. 255 s. innb.

Boka har vakt stor debatt etter at den kom ut, og debatten vil nok fortsette i lang tid. Det er sunt med debatt. På den måten må de ulike parter gjennomtenke sine standpunkt og stille seg spørsmål som man kanskje ikke har tenkt på før. For en kristen er det da avgjørende at det er Bibelen som blir bestemmende for de tankene man vil ha om skapelse og evolusjon

Det som har utløst sterkeste debatt er at forfatterne lærer ung-jordskreasjonisme. De hevder at jorda bare er ca 6000 år gammel og at Gud skapte jord og himmel gjennom seks døgn på a 24 timer. Flere gammel-jordskrasjonister har gått i rette med forfatterne for dette. De mener at jorda må være mye eldre enn 6000 år.

Forfatterne argumenterer, etter mitt syn, veldig godt for sine standpunkt. De fremmer mange nye og gode tanker. Les og du skal få se!

Boka har fått en smakfull og god layout og er lett å lese og å slå opp i. Det er bare å gratulere forfatterne og forlaget med en svært viktig bok-utgivelse. □

*Himlene forteller Guds ære, hvelvingen
forkynner hans henders verk.*

(Salme 19,2)

Et annet evangelium!

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Det er blitt hevdet fra flere hold at selv om en godtar homofilt samliv, så er man enige om forståelsen av evangeliet og at en forkynner det samme evangeliet uansett hvordan man stiller seg til ”enkjønnet ekteskap”. Spørsmålet blir da: Er dette sant og i samsvar med Bibelen og Dnks bekjennelseskriterier? Vi vil ta for oss dette spørsmålet i denne kommentaren.

Vedtak på Kirkemøtet

På Kirkemøtet 3.-8. april 2014 i Kristiansand drøftet delegatene blant annet ”Ekteskapsforståelsen i et evangelisk-luthersk perspektiv”.

Allerede på Bispemøtet i oktober 2013 ble det avklart at åtte av tolv biskoper i Den norske kirke (Dnk) ønsket at kirken skulle kunne vie homofile. Derfor anbefalte Bispemøtet at Kirkemøtet skulle utarbeide forbønnsliturgi for homofile par som var borgerlig vigd.

De uttalte blant annet: ”Vår vurdering er at dette omfattende arbeidet (Lærenemdas innstilling og rapporten ”Sammen”) viser at det ikke er tilstrekkelig grunnlag for at enkeltutsagn

med avvisning av homofilt samliv kan overprøve andre hensyn, og da særlig betydningen av at mennesker er skapt til å leve i relasjon til andre, noe som ikke minst kommer til uttrykk i kjærlighetsbudet.”

Da Kirkerådet behandlet saken 20.-21. februar 2014 kom det fram at blant Kirkerådets 15 medlemmer, var det uenighet om hvilke konklusjoner som skulle trekkes av Bispemøtets læremessige behandling av saken om ekteskapsforståelsen.

Kirkerådets anbefaling ble vedtatt på Kirkemøtet 3.-8. april 2014 i Kristiansand:

”Kirkemøtet viser til den enstemmige delen av uttalelsen fra Bispemøtet og gir sin tilslutning til denne.

Kirkemøtet erkjenner at uenigheten om vigsel av likekjønnede par angår et vesentlig læremessig spørsmål for en luthersk kirke, nemlig forståelsen av ekteskapet. Kirkemøtet finner imidlertid at uenigheten, slik den er uttrykt i Bispemøtets samstemmige uttalelse, ikke er av en slik karakter at den må rokke ved vår

Vi ønsker å gi deg åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2014-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2013,
samt andaktsboka ”I lys av Ordet”.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som
følger med første tilsendte blad.

Navn:

Adr:

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

forståelse av evangeliet. Det handler heller ikke om ulikt syn på menneskets verd. Kirkemøtet vil derfor uttrykke at uenigheten ikke er av en slik karakter at det gudstjenestelige og sakramentale fellesskapet i Den norske kirke må brytes”.

La oss i den forbindelse nevne at i 1997 konkluderte et enstemmig bispeutvalg ved å si: ”å sidestille heterofilt ekteskap med homofilt samliv er i strid med grunnleggende etiske prinsipper i Bibelen og må anses som kirkesplittende vranglære.” Men i dag hevder verken Bispemøtet, Kirkerådet eller Kirkemøtet at dette er kirkesplittende vranglære.

Hva sier Guds ord

Noen har påpekt at Jesus selv ikke har uttalt seg om homofilt samliv. Men det er forståelig ut fra den kjensgjerningen at han ikke møtte den problemstillingen. For Jesus og hans apostler var Det gamle testamentet, Skriften, og det kommer ikke fram noen steder at Jesus har opphevet forbudet mot homofilt samliv (3 M 18,22; 20,13). Men han poengterer at Gud har skapt dem til mann og kvinne, og at de to skal være ett kjød (Mat 19,4-5).

Apostelen Paulus betegner denne synd som ”skammelig utukt” (Rom 1,27) og sier: ”Verken horkarer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbry-

tere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn”, skal arve Guds rike (1 Kor 6,9-10). Han taler med fullmakt fra Herren Jesus selv. For apostelen Paulus var en kalt apostel, utsendt av Herren Jesus til å tale på vegne av Jesus. Derfor det som Paulus sier, det sier han med fullmakt fra Herren Jesus og på vegne av han.

I Gal 5,19-21 betegnes blant annet utukt, urenhet og skamløshet som ”kjødets gjerninger”. De som driver med slike og andre ting som er nevnt, ”skal ikke arve Guds rike”.

I Ef 5,3-5 advarer apostelen og sier blant annet at hor og all slags urenhet må ikke nevnes blant dem. For ingen som driver hor eller lever i urenhet, ”har arv i Kristi og Guds rike.”

I Tim 1,8-1 leser vi: ”Vi vet jo at loven er god dersom en bruker den på lovlig vis. En må vite dette at loven ikke er gitt for den rettferdige, men for lovløse og ulydige, ugudelige og syndere, vanhellige og urene, fadermordere og modermordere, drapsmenn, horkarer, menn som ligger med menn, menneskerøvere, løgnere, menedere, og hva det ellers kan være som strider mot den sunne lære – etter evangeliet om den salige Guds herlighet, det som er blitt meg betrodd.”

Guds ord taler også om byene Sodoma og Gomorra som ble lagt i aske, og satt som forbilde

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

NB! Nytt kontonummer: 3201.59.73713

på de ugudelige i framtida (se 2 Pet 2 og Judas brev vers 6-8).

Følgelig kan vi si at homoseksuelt samliv strider mot den sunne lære, den sanne og rette lære. Det vil si evangeliet. Den som godtar ”enkjønnnet ekteskap”, han forkynner følgelig en annen lære enn hva Bibelen gjør.

Apostelen understreker flere ganger hvor viktig det er å lære rett. Derfor sier han at selv om en engel eller noen andre forkynner ”*et annet evangelium*” enn det han og hans medarbeidere har forkynt galaterne, så skal han være forbannet (Gal 1,8-9; Se også 2 Tim 2,15).

Sann enhet i kirken

I ett av Dnks bekjennelsesskrifter, Augustana, artikkel 7. Om kirken heter det: ”Like ens lærer de at det alltid vil forbli én hellig kirke. Men kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett. Og til sann enhet i kirken er det nok å være enig om evangeliets lære og om forvaltningen av sakramentene.”

Spørsmålet er om evangeliet blir lært rent av dem som aksepterer homofilt samliv! Er begge parter enige om hva evangeliets lære er?

Med evangeliets lære må vi her forstå både lov og evangelium. Både lov og evangelium skal forkynnes. Loven er åpenbaring av Guds hellighet. Evangeliet er åpenbaring av Guds nåde på grunnlag av Jesu forsoning.

Konkordieformelen artikkel V. Om lov og evangelium taler om at forskjellen mellom lov og evangelium med stor omhu må fastholdes som et særlig klart lys i kirken. Loven er ”en guddommelig lære som sier hva som er rett og velbehagelig for Gud og som dømmer alt som er synd og i strid med Guds vilje. Alt det som dømmer synden, hører derfor med til forkynnelsen av loven. Men evangeliet er egentlig en slik lære som sier hva det menneske skal tro som ikke har holdt læren og er dømt av den: nemlig at Kristus har skaffet og ervervet ham syndenes forlatelse, ”den rettferdighet som gjelder for Gud”, (Rom 1,17; 2 Kor 5,21), og det evige liv helt uten at han har fortjent det.”

Videre sies det at siden ”evangelium” ikke bare blir brukt i en betydning i Den hellige Skrift da lærer og bekjenner en at ordet omfatter ”hele Kristi lære, slik han forkynte den i sin lærevirksomhet og slik apostlene førte den videre... - da er det rett å si og skrive evangeliet er en preken om boten og om syndenes forlatelse.”

Men ut fra loven kan en ikke erkjenne sine synder rett, sier Konkordieformelen, for da blir de enten formastelige hyklere, slik som fariseerne, eller fortviler, slik som Judas.

”Forkynnelsen av Kristi, Guds Sønnns lidelse og død er en alvorlig og forferdende forkynnelse og vitnesbyrd om Guds vrede. Først gjennom den blir mennesker ført rett inn i loven, etter at Mose dekke er tatt vekk fra den, slik at de først kan få en rett erkjennelse av hvor store ting Gud krever av oss i loven – som vi ikke kan oppfylle – og siden av at vi skal søke all vår rettferdighet i Kristus.”

Følgelig kan vi si at ved å forkynne Kristi lidelse og død under Guds vrede på grunn av menneskehetens synd, kan man erkjenne loven i egentlig forstand. For Guds hellighet krever at overtredelse av loven må straffes. Men Gud lot sin Sønn frivillig lide straffen i stedet for menneskeslektet. Med andre ord: Han er vår stedfortreder som døde for alle mennesker.

(Det sies imidlertid videre i Konkordieformelen at å forkynne evangeliet i egentlig forstand er ”å forkynne nåde, trøste og gjøre levende.”)

Det er beklagelig at Kirkemøtet vedtok Kirkerådets anbefaling om at Bispemøtets uenighet om homofilt samliv ”ikke er av en slik karakter at den må rokke ved vår forståelse av evangeliet” og heller ikke av en slik karakter at ”det gudstjenestelige og det sakramentale fellesskapet i Den norske kirke må brytes”. Bare to stemte imot. På denne måten har alle delegatene, bortsett fra to, sviktet Dnks basis, Skriften og bekjennelsen, siden de ikke tar avstand fra dem som aksepterer homoseksuelle forhold, og bryter det åndelige samfunn med dem.

Dette viser oss at Kirkemøtet ikke har erkjent at kampen står mellom Bibelens evangelium og

et annet som i virkeligheten er et falskt "evangelium", "en annen ånd" og "en annen Kristus" som ikke kan frelse (se 2 Kor 11,3-4).

Guds folk må lytte til Guds ord i 2 Joh v. 9-11: *"Hver den som slår inn på avveier og ikke blir i Kristi lære, har ikke Gud. Den som blir i læren, han har både Faderen og Sønnen. Om noen kommer til dere og ikke fører denne lære, da ta ikke imot ham i deres hus og hils ham ikke velkommen. For den som hilser ham velkommen, blir medskyldig med ham i hans onde gjerning."*

Den norske kirke er splittet

Følgelig kan vi si at kirken er splittet, for man er ikke enige om evangeliets lære. På den ene side har vi dem som holder fast ved Guds ord og betegner homofilt samliv som synd og utelukker fra Guds rike. På den andre side har vi dem som aksepterer det, og ikke vil betegne det som synd.

I forkynnelse og sjelsorg møter en da to ulike holdninger. Noen forkynner, som Bibelen lærer, at de som lever i homofilt samliv, må omvende seg og ta imot Kristus og bli gjenfødt til et nytt liv. Andre derimot forkynner at det homofile paret må bare fortsette å leve sammen for kjærligheten er det viktigste. Dette viser at vi har med to forskjellige "evangelier" å gjøre. Men det er bare ett evangelium som er i samsvar med Skriften. Det andre er et falskt evangelium med et sekulært kjærlighetsbegrep som ikke er i samsvar med Bibelens, men som er i samsvar med tidsånden hvor den postmoderne sekulære ideologi som i stikkordsform omfatter blant annet individualisme, selvbestemmelse, valgfrihet, likestilling og diskriminering, står i sentrum. Følgelig er det absurd å hevde, som noen gjør, at Dnk har to likeverdige syn på dette spørsmålet. Bibelen er klar og har bare ett syn når det gjelder homofilt samliv.

Ole Fredrik Kullerud sier i en artikkel kalt "Om kirken og seksuelle synder", i en annen forbindelse: "Det er dermed to evangelier vi står overfor i dette ordskiftet, og dermed er kirkefelleskapet utelukket. Åpner man for kirkefelleskap på en annen basis enn nåden i Kristus, sier man implisitt at kirken har en annen

grunnvoll enn ham, slik han erkjennes gjennom sitt og apostlenes ord. Det er en enhet utenom Kristus Dnk, Pettersen og Stavanger bispedømmeråd legger opp til, og ikke enheten i ham."

Det må også være et tankekors at gjennom hele kirkens historie har den kristne kirke holdt fast ved Bibelens lære, men nå i det 21. århundre har noen funnet den rette tolkning av Guds ord, hevdes det! Denne nye tolkning av Bibelen har ikke basis i Bibelen og bekjennelsen, men har basis i en annen virkelighetsforståelse og en postmoderne sekulær ideologi hvor Bibelens autoritet, bevisst eller ubevisst, ignoreres og forkastes.

Guds ord formaner oss imidlertid til å legge advarselen i Åp 22,18-19 på sinne, hvor det advares både mot å legge noe til det profetiske ord, eller ta noe bort fra ordene i den profetiske bok.

Luther sier: "Dersom jeg uttrykker så høyt og klart jeg kan alle sannheter i Guds Ord, unntatt denne sannhet som djevelen angriper akkurat i dag, da bekjenner jeg ikke Kristus uansett hvor tydelig jeg forkynner hans sannheter på andre områder. Der kampen raser der blir soldatens lojalitet satt på prøve. Å stå fast på alle fronter er likevel flukt og svik, dersom en ikke står fast på det avgjørende området."

Konklusjon

Avslutningsvis vil jeg slå fast på grunnlag av Guds hellige ord at det å leve i homofilt samliv er synd og utelukker fra Guds evige rike. De som lærer at homofilt samliv er etter Guds vilje, forkynner "et annet evangelium" og "en annen Kristus" enn Bibelens. Følgelig bør det gudstjenestelige og det sakramentale fellesskapet i Dnk brytes. For dersom en åpner for kirkefelleskap på en annen basis enn nåden i Kristus, da er det en enhet utenom Jesus Kristus. For det er ikke frelse i noen annen enn Bibelens Jesus Kristus.

Derfor bør Guds folk ikke lytte til dem som forkynner et annet og falskt evangelium og en annen Kristus enn Bibelens Kristus, Guds inkarnerte Sønn som inntrengende advarte sine mot villfarelse og falske tjenere. □

Oppsluke døden

AV MARTIN LUTHER

”Da satte den døde seg opp og begynte å tale, og han ga ham til hans mor” (Luk 7,15).

Jesaja forutsier at *”Han (Gud) skal oppsluke døden for evig”* (Jes 25,8). Og Paulus skriver at Kristus skal herske helt til han får tilintetgjort den siste fiende, døden, hos sine kristne (1 Kor 15,25-26. Det er den gjerningen han vil utføre i kristenheten, og på den måten kan han gi det evige liv til dem. Dette livet begynner han gjennom troen, før vi dør. Men når han har ført alle sine sammen i én tro, vil han i et øyeblikk fullende det på dem på den ytterste dag.

Denne og andre historier der han har oppvakt noen fra døden til livet, er vitnesbyrd, tegn og eksempler på dette. Men med det har han kun latt oss se et forspill på det verket han skal gjøre på hele kristenheten til slutt.

Her ser du to flokker som møter hverandre. Først denne fattige enken med sin døde sønn og de folkene som følger med dem til graven. På den andre siden Kristus og de som går med ham mot byen. Det første bildet viser oss hva vi er og hva vi bringer til Kristus. Det er et bilde på hele menneskeheten og dens gang i verden. Det er en folkeskare som alle sammen går mot døden og må følge med ut av byen. Når Kristus kommer hit, finner han derfor ikke noe annet enn folk som omgås med døden. Dette er tilstanden til hele menneskeslekten på jorden.

Når man betrakter det på en rett måte, så er det ikke annet enn en dødsbeskjefteigelse, en stadig og daglig gang mot døden, helt til den ytterste dag. For den ene etter den andre dør. Og de som lever har kun med dette jammerfulle vesenet å gjøre, å bringe den ene etter den andre til graven. Og de må selv daglig følge etter, noe de også beviser ved sitt følge mot graven. Ved dette gravfølget ser du derfor ikke annet enn døden, et bilde på hele menneskeslekten i verden. Vi bringer det med oss og bærer og sleper på det helt fra mors liv av. Alle går vi den samme veien i lag, bare

med den forskjell at noen går foran de andre. De andre må følge etter, helt til den siste kommer fram. Det finnes ingen redning fra dette. Døden hersker over dem alle, sier Paulus (Rom 5).

Mot dette dødstoget ser du også livets trøstefulle motbilde, den herlige, gledelige prosesjonen til den Herre Kristus. Han går ikke ut av byen med den døde, men møter den døde for å gå inn i byen, han trår døden under øynene og står den imot, som en som har makt og myndighet over den. Med alvor trøster han denne fattige enken, som ikke har annet enn død i hjertet sitt, og sier at hun ikke skal sørge og gråte mer. Så går han bort til båren, leger hendene på den, befaler alle å stå stille og sier: *”Unge mann! Jeg sier: Stå opp!”*

På disse ordene følger øyeblikkelig kraft og virkning. For den døde blir ikke liggende der, men reiser seg straks opp. Enda så tilhyllet og ombundet han var, begynner han å snakke, og viser dermed at døden ikke lenger er der, men livet. Med ett ord forvandler Kristus denne sørgelige likferden til et vakkert og frydefullt livstog.

Jeg vet min Frelser, Jesus Krist,
I guddoms ære lever,
Han opp fra døden vekker visst
Det denne hud omgiver,
Mitt kjød og ben
Skal uten mén
Som solen skinne klarlig,
Guds åsyn blid
Skal jeg all tid
Beskue åpenbarlig.

(Landstad nr. 530 v.2. Melodi: ”Jeg arme synder trede må”)

(”Hentet fra ”Husandaktsboka”) □

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Gustav Abrahamsen (1881-1913)

Typograf.

Thomas Wind

Født 1962 i Danmark. Cand. theol. 1990. Er nå bibelskolelærer ved Luthersk Missions Højskole i Hillerød, Danmark.

Kristoffer Fjelde (1924-2007)

Utdannet cand.theol. fra MF. Forkynner og bysekretær i NLM i mange år. Pastor i Salemkirken i Chicago 1963-66. Nestformann i Stiftelsen På Bibelens Grunn 1992-2005.

Odd Sverre Hove

Født 1947 i Ålesund. Cand theol ved Menighetsfakultetet 1971, feltprest 1972-73, journalist i Vårt Land 1973-74, daglig leder Folkeaksjonen mot Selvbestemt Abort 1974, sokneprest i Hyllestad 1974-1977, sokneprest i Lavik og prost i ytre Sogn 1977-85, generalsekretær i Den indre Sjømannsmisjon 1985-1989, redaksjonssjef i Dagen 1989-1999, sjefredaktør i Dagen 1999-2010. Fra 2011: skribent, vikarprest og fritidsforkynner i Nordhordland Indremisjon.

Carl Axel Skovgaard-Petersen (1866-1955)

Dansk prest og forfatter. Cand.theol. ved Københavns Universitet i 1890. Sogneprest i Alslev-Hostrup 1893-1901, og i Mårum 1901-1910. Leder av en bibelskole i København 1910-1929. Domprost og stiftsprost i Roskilde Stift og prost for Sømme og Voldborg Herreder 1929-36.

Odd Eivind Stensland

Født 1960 i Hjelmeland. Fra 1985 forkynner i Bergen krets av NLM.

Gunvor Grødem

Født 1932 i Kvam i Hardanger. Bor nå sammen med familien sin på Grødem i Time på Jæren. Er redaktør i bladet "Nytt om Iraqw-Bibelen" hvor det informeres om Frøydis Nordbustads bibeloversettingsarbeid. Har utgitt diktsamlingen "Nådens snøfall", Alpha Forlag 2012.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	03. aug.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	10. aug.	11.00	Einar Sunde
Søndag	17. aug.	11.00	Otto Jakobsen
Søndag	24. aug.	11.00	Samtale/bønnemøte
Lørdag	30. aug.	19.30	Dagfinn Natland
Søndag	31. aug.	11.00	Dagfinn Natland
Søndag	07. sept.	11.00	Erik Nordbø
Søndag	14. sept.	11.00	Ottar Endresen
Fredag	19. sept.	19.30	Norvald Yri. Sang: Einar og Rolf
Lørdag	20. sept.	17.30 og 19.30	Norvald Yri. Sang: Astri Nordbø Det blir kaffe og kaker i pausen.
Søndag	21. sept.	11.00	Norvald Yri. Sang: Eva Stray og Sigmund Voll
Søndag	28. sept.	11.00	Eivind Gjerde. Nattverd
Søndag	05. okt.	11.00	Tollak Jakobsen

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

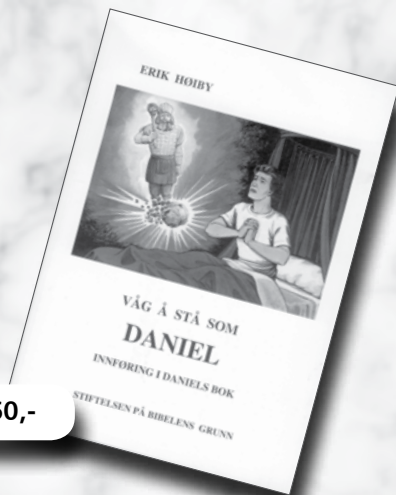
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ein fristad

T: Gunvor Grødem

M: Arne Stensø

1. Ein fri - stad eg har ved Guds kjær - le - ge hjær - ta. Der

er eg så trygg, der kan in - gen meg sa - ka. Om an - kla - ge - røys - ta eg

en - no kan høyr - ra, ho når ik - kje inn til Guds kjær - le - ge øy - ra.

1. Ein fristad eg har ved Guds kjærlege hjarta der er eg så trygg, der kan ingen meg saka. Om anklage-røysta eg enno kan høyra ho når ikkje inn til Guds kjærlege øyra.
2. Til Jesus på krossen, der kan eg få røma. Der skjedde det store som ingen kan skjøna; der tok han den straffa som eg skulle sona så eg som var skuldig får bera mi krona.
3. På nytt og på nytt må eg fly til den staden, for freistaren plagar meg stadig med skaden. Og der får eg høyra dei sælaste orda: Min nåde er nok for di tid her på jorda!
4. Eg roar meg der ved Guds kjærlege hjarta. Han kjenner min tanke og merkar mi klaga. Og der får eg kvile og hentar meg styrke til vidare arbeid i kall og i yrke.